

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa J. Ł.
przeciwko S. Polska Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 kwietnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda oraz skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 lipca 2012 r.,

- 1) odrzuca skargę kasacyjną strony pozwanej;**
- 2) odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda;**
- 3) znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 1 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w K. zasądził od pozwanej S. na rzecz powoda J. Ł. w punkcie I kwotę 111 918,75 zł. z ustawowymi odsetkami tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania, w punkcie II kwotę 7 651,82 zł. tytułem renty za okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 4 kwietnia 2009 r. oraz po 2 530,70 zł. miesięcznie poczynając od dnia 5 kwietnia 2009 r. z ustawowymi odsetkami, w punkcie III ustalił odpowiedzialność na przyszłość strony pozwanej za skutki wypadku powoda z dnia 28 czerwca 2006 r., w punkcie IV oddalił powództwo w pozostałym zakresie, w punkcie V zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania, w punkcie VI nakazał ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 11 700 zł. tytułem części kosztów sądowych i w punkcie VII nie obciążył powoda pozostałymi kosztami.

Od powyższego wyroku apelacje wniosły obie strony.

Wyrokiem z dnia 27 lipca 2012 r. Sąd Apelacyjny w punkcie 1 a zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymienioną w jego pkt. I kwotę 111 918,75 zł. zastąpił kwotą 143 035,70 zł., zmieniając również kwoty cząstkowe, od których zasądzone zostały ustawowe odsetki, w punkcie 1 b w ten sposób, że wymienioną w pkt. II kwotę 7 651,82 zł. zastąpił kwotą 5 122,44 zł., a kwotę 2 530,70 zł zastąpił kwotą 1 692,55 zł., w punkcie 1 c w ten sposób, że na końcu zdania zawartego w punkcie III dodał wyrazy: „przy przyjęciu 25% przyczynienia powoda do wynikającej z tego zdarzenia szkody”, w punkcie 1 d w ten sposób, że wymieniona w pkt.VI kwotę 11 700 zł. zastąpił kwotą 11 035,89 zł.; w punkcie 2 oddalił apelacje obu stron w pozostałej części, w punkcie 3 zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego i w punkcie 4 nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 5 689 zł. tytułem części nieuiszczonej opłaty od apelacji.

Od wyroku tego skargi kasacyjne wniosły obie strony.

Powód zaskarżył wyrok w części: w punkcie 1c i w punkcie 2. Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt.4 k.p.c.

Strona pozwana stwierdziła, że zaskarża wyrok Sądu Apelacyjnego w części określającej wysokość przyczynienia się powoda do wypadku w stopniu mniejszym

niż 80% i w związku z tym zawyżającej wysokość zasądzonych roszczeń. Wskazała, że szczegółowy zakres zaskarżenia wynika z wniosku o merytoryczne rozstrzygnięcie, zamieszczonego w dalszej części skargi.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt. 2 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt.1 k.p.c. do kreatywnych wymagań skargi kasacyjnej należy oznaczenie zaskarżonego orzeczenia ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części. Jeżeli skarżący objął zaskarżeniem jedynie część wyroku sądu drugiej instancji obowiązany jest dokładnie i jasno wskazać, jaką część wyroku zaskarżył. Jeżeli zaskarżony wyrok składa się z kilku punktów, określenie zakresu zaskarżenia wymaga odniesienia się do numeracji punktowej i precyzyjnego określenia, który z punktów i w jakiej części podlega zaskarżeniu. Spełnienie wymagania art. 398⁴ § 1 pkt.1 k.p.c. w takiej właśnie formie jest niezbędne w celu określenia zakresu dopuszczalnej ingerencji Sądu Najwyższego w zaskarżony wyrok i zakresu orzekania przez ten Sąd. Z tego względu niedopuszczalne jest pozostawienie w tym zakresie jakichkolwiek wątpliwości, które Sąd Najwyższy musiałby usuwać w drodze zabiegów interpretacyjnych. Ustawowy wymóg sporządzenia skargi kasacyjnej przez zawodowego pełnomocnika pozwala przyjąć, że w razie zaskarżenia jedynie części wyroku sądu drugiej instancji, wymaganie przewidziane w art. 398⁴ § 1 pkt. 1 k.p.c. jest spełnione tylko wówczas, gdy skarżący określił precyzyjnie zakres zaskarżenia i zgodny z nim zakres żądania uchylecia lub zmiany zaskarżonego wyroku, odpowiadający także wskazanej wartości przedmiotu zaskarżenia (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2007 r. V CSK 309/07, OSNC-ZD 2008/3/81, z dnia 2 lipca 2009 r. III UZ 5/09, z dnia 22 września 2006 r. V CSK 192/06 i z dnia 13 lipca 2007 r. V CSK 214/07, niepubl.).

Skarga kasacyjna strony pozwanej nie spełnia tego wymagania, bowiem mimo zaskarżenia wyroku Sądu Apelacyjnego tylko w części, nie określono w niej w sposób jednoznaczny i precyzyjny zakresu zaskarżenia. Skarżący nie wskazał, które punkty wyroku są przedmiotem zaskarżenia i w jakiej kwotowo określonej

części. Niedopuszczalne jest odwołanie się w tym przedmiocie do wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku, gdyż określenia zakresu zaskarżenia wyroku jest odrębnym wymaganiem skargi kasacyjnej przewidzianym w art. 398⁴ § 1 pkt.1 k.p.c., nie tożsamym z wymaganiem przewidzianym w art. 398⁴ § 1 pkt. 3 k.p.c., a zatem odwołanie się do opisu żądanego uchylenia i zmiany zaskarżonego wyroku nie może sanować braku precyzyjnego określenia zakresu zaskarżenia. Niezależnie od tego trzeba stwierdzić, że analiza wskazanego w skardze kasacyjnej strony pozwanej zakresu żądanego uchylenia i zmiany zaskarżonego wyroku także nie pozwala na precyzyjne i jednoznaczne określenie przedmiotu zaskarżenia, podobnie jak analiza wskazanej wartości przedmiotu zaskarżenia.

Z tych wszystkich względów należy uznać, że skarga kasacyjna strony pozwanej nie spełnia konstrukcyjnego wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt. 1 k.p.c., co prowadziło do jej odrzucenia przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt. 1 k.p.c.

Przechodząc do skargi kasacyjnej powoda, której wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania opiera się na przesłance przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c., trzeba stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia tej przesłanki przedsądu.

Wymaga to bowiem, jak jednolicie przyjmuje się w doktrynie i orzecznictwie, wykazania, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa, nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż mimo oczywistego nawet naruszenia określonego przepisu, wyrok może być prawidłowy (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, niepubl.).

Powód nie wykazał, że doszło do kwalifikowanego naruszenia prawa, gdyż uzasadnienie jego twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej z powodu naruszenia art. 362 k.c. i art. 233 § 1 k.p.c. (który zresztą, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., nie może być przedmiotem zarzutów skargi kasacyjnej) – sprowadza się w istocie do niedopuszczalnej w skardze kasacyjnej polemiki z ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji co do ustalonego określonego zachowania powoda będącego podstawą przyjęcia przez ten Sąd przyczynienia się powoda do wypadku i szkody.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda, nie znajdując też okoliczności, które obowiązuje brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

Na podstawie art. 100 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. zniesiono wzajemnie między stronami koszty postępowania kasacyjnego.